

27 Σεπτεμβρίου, 1996

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΔΩΡΟΣ ΠΙΕΡΙΔΗΣ,

Αιτητής.

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 171/94)

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Μισθολογικές κλίμακες — Τεματισμός υπηρεσίας υπαλλήλου για λόγους δημοσίου συμφέροντος και αργότερα ανάκληση του τεματισμού με ενέργεια μόνο για το μέλλον — Το ζητούμενο της τοποθέτησης του υπαλλήλου στην ορθή κλίμακα κατά την επάνοδό του — Εύλογα επιτρεπτή η αναλογία προς παραιτηθέντες υπαλλήλους που επανέρχονται — Κρίσιμα μόνο τα πραγματικά χρόνια υπηρεσίας του υπαλλήλου. 5

Ο αιτητής προσέβαλε τη μη τοποθέτησή του στην ανώτατη βαθμίδα της κλίμακας της θέσης του όταν επανήλθε σε αυτήν δεκατρία έτη μετά τον τεματισμό των υπηρεσιών του για λόγους δημοσίου συμφέροντος. 10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τη προσφυγή, αποφάσισε ότι: 15

Η επιχειρηματολογία του αιτητή είναι λογικοφανής αλλά τελικά δεν είναι βάσιμη. Παραγνωρίζει ένα παράγοντα, κρίσιμης σημασίας. Θέτει στην ίδια μοίρα με τον ίδιο, συναδέλφους του που βρίσκονται τώρα στην κορυφή της κλίμακας Α12 χωρίς να συνυπολογίζει πως αυτοί ανήλθαν σε αυτή λόγω της υπηρεσίας τους καθ' ον χρόνο ίσχυε η κλίμακα Α12. Σε καμιά περίπτωση υπάλληλος που βρίσκεται στην κορυφή ορισμένης κλίμακας δεν τοποθετείται στην κορυφή της νέας ψηλότερης κλίμακας ως αποτέλεσμα της με αυτό τον τρόπο αναβάθ- 20

μισης της θέσης. Αυτή η αναβάθμιση της θέσης δεν σημαίνει αφ' εαυτής και αυτόματη αύξηση, τόσο σημαντική μάλιστα, στο μισθό του υπαλλήλου. Απλώς διευρύνει τις μισθοδοτικές προοπτικές, με την παροχή περιθωρίου για αυξημένες προσαυξήσεις μέχρι την άνοδο στην κορυφή της νέας κλίμακας. Η οποία επέρχεται διά της υπηρεσίας, χρόνο με το χρόνο και όχι διά μιας.

Αποδοχή της άποψης του αιτητή θα σήμαινε μεταχείρισή του σαφώς ευνοϊκότερη από εκείνη της οποίας έτυχαν οι συνάδελφοί του όταν εισήλθαν στη νέα κλίμακα και είναι σημαντικό να παρεμβληθεί εδώ πως, ακριβώς, σύμφωνα με την αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης, ο χειρισμός που έγινε στην περίπτωση του είναι ο ίδιος που "γίνεται κάθε φορά που αναπροσαρμόζεται η μισθοδοσία του υπαλλήλου από μια κλίμακα σε άλλη". Αν βρισκόταν στην υπηρεσία κατά το χρόνο των αναβαθμίσεων της θέσης θα ετοποθετείτο, όπως και όλοι οι άλλοι συνάδελφοί του, στη βαθμίδα της νέας κλίμακας στην οποία θα αντιστοιχούσε ο μισθός που του παραχωρείτο τότε και θα εκαρπούτο τις ετήσιες προσαυξήσεις που καθιερώθηκαν, από εκεί και πέρα. Στην πραγματικότητα, υπό το φως των ιδιαιτεροτήτων της περίπτωσης, με το αίτημά του ο αιτητής πράγματι επιδίωξε την εξασφάλιση προσαυξήσεων στις οποίες όμως θα εδικαιούτο αν τις κέρδιζε με σύγχρονη υπηρεσία όπως και οι συνάδελφοί του. Με δοσμένο τον τερματισμό των υπηρεσιών του το 1980 και το γεγονός ότι η ανάκλησή του ορίστηκε να ισχύει για το μέλλον, αυτές οι προσαυξήσεις θα ήταν πράγματι πρόσθετες και εύλογα κρίθηκε πως δεν έπρεπε να παραχωρηθούν.

Τελικά, ενώ είναι γενικά ορθό πως η βαθμίδα κλίμακας στην οποία βρίσκεται υπάλληλος συναρτάται προς τα χρόνια υπηρεσίας του, στην προκειμένη περίπτωση τα κρίσιμα χρόνια υπηρεσίας ως προς τις προσαυξήσεις της νέας κλίμακας και την δι' αυτών ανύψωση στην κορυφή της, δεν είναι τα προηγθέντα του τερματισμού των υπηρεσιών του αλλά τα επόμενα της αναβάθμισης της θέσης. Η υπηρεσία του πριν τον τερματισμό των υπηρεσιών του απέδωσε τις προσαυξήσεις της κλίμακας που ίσχυε τότε και είναι με αυτή την έννοια που πρέπει να διαβαστεί η αναφορά των καθ' ων η αίτηση πως η πολιτική που εφαρμόστηκε αποβλέπει στην τοποθέτηση "σε τέτοιο σημείο της κλίμακας θέσης, ώστε να λαμβάνεται υπόψη η υπηρεσία που είχε πριν την παραίτησή του". Έτσι ώστε να μη διαγραφεί, λόγω του τερματισμού των υπηρεσιών του, η υπηρεσία του πριν από αυτόν και όσα εκείνη απέδωσε. Στο πλαίσιο των δεδομένων και ενόψει του ζητήματος που είχε προκύψει, η υιοθέτηση της πολιτικής που εφαρμόζεται στην περίπτωση υπαλλήλων που παραιτούνται, ήταν εύλογα επιτρεπτή. Όχι βέβαια γιατί είναι όμοιες οι συνθήκες κάτω από τις

οποίες απομακρύνθηκαν για κάποιο διάστημα από την υπηρεσία αλλά γιατί και στις δυο περιπτώσεις, τίθεται ζήτημα “αναβίωσης” των χρόνων υπηρεσίας τους πριν από τη νόμιμη απομάκρυνσή τους από την υπηρεσία, όπως και της σημασίας του χρόνου που διέρρευσε από αυτήν μέχρι την επάνοδό τους, σε συσχετισμό προς τις εξελίξεις που μεσολάβησαν. 5

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενη υπόθεση: 10

Πιερίδης v. Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας (1996) 4 Α.Α.Δ. 1002.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Διευθυντή Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού με την οποία ο αιτητής δεν τοποθετήθηκε στην ανώτατη βαθμίδα της Κλίμακας Α12. 15

Ι. Νικολάου, για τον Αιτητή. 20

Α. Κουρσουμπά, Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult. 25

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ο αιτητής κατείχε τη θέση Συμβούλου Β στο Υπουργείο Εξωτερικών και βρισκόταν στην κορυφή της τότε ισχύουσας για τη θέση μισθολογικής κλίμακας Α10 όταν με απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, ημερομηνίας 31 Ιανουαρίου 1980, τερματίστηκαν οι υπηρεσίες του από 1 Φεβρουαρίου 1980, για λόγους δημοσίου συμφέροντος. 30

Στις 22 Απριλίου 1993 το Υπουργικό Συμβούλιο ανακάλεσε “από σήμερα” την πιο πάνω απόφαση και μετά από προς τούτο πρόσκληση από τον Γραμματέα του Υπουργικού Συμβουλίου, ημερομηνίας 6 Οκτωβρίου 1993, ο αιτητής επανήλθε στα καθήκοντά του την 1 Νοεμβρίου 1993. 35

Προέκυψαν δυο ζητήματα. Το ένα αφορούσε στη διεκδίκηση από τον αιτητή αναδρομικής προαγωγής στη συνδυασμένη θέση Συμβούλου ή Προξένου Α. Αυτό επιλύθηκε στην υπόθεση **Δώρος Πιερίδης v. Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας** (1996) 4 Α.Α.Δ. 1002. Το δεύτερο αφορά στη μισθοδοτική τοποθέτηση του αιτητή στην 40

κλίμακα Συμβούλου Β και είναι το επίδικο στην παρούσα διαδικασία.

5 Η κλίμακα της θέσης του Συμβούλου Β αναβαθμίστηκε σε Α11
 10 το 1981 και σε Α12 το 1982. Αφού ο αιτητής επανήλθε στη θέση του
 Συμβούλου Β, το ερώτημα ήταν σε ποια βαθμίδα της κλίμακας Α12
 θα έπρεπε να τοποθετηθεί. Η Υπηρεσία Δημόσιας Διοίκησης και
 Προσωπικού χρησιμοποίησε ως κριτήριο το ύψος του μισθού του
 15 αιτητή κατά το 1980, όταν τερματίστηκαν οι υπηρεσίες του, ανα-
 προσαρμοσμένο με τις γενικές αυξήσεις που είχαν στο μεταξύ πα-
 ραχωρηθεί, με το ακόλουθο σκεπτικό (βλ. τις επιστολές ημερομη-
 νίας 16.12.93 και 31.1.94): Αν εντασσόταν σε πιο ψηλή βαθμίδα θα
 του παραχωρείτο μισθός ψηλότερος από εκείνο του χρόνου του
 20 τερματισμού των υπηρεσιών του. Αυτό, όπως κρίθηκε, “έξυπα-
 15 κούει την παραχώρηση πρόσθετων προσαυξήσεων” που δεν μπο-
 ρούσε να γίνει γιατί με Απόφαση του 1964, το Υπουργικό Συμ-
 βούλιο έχει απαγορεύσει την παραχώρηση οποιωνδήποτε πρόσθε-
 των προσαυξήσεων σε υπηρετούντες υπαλλήλους. Όπως εξηγεί-
 20 ται, εφαρμόστηκε στην περίπτωση η πολιτική που εφαρμόζεται
 στις περιπτώσεις κατά τις οποίες υπάλληλος επαναδιορίζεται σε
 θέση από την οποία παραιτήθηκε. Σύμφωνα με την οποία “ο υπάλ-
 ληλος τοποθετείται σε τέτοιο σημείο της κλίμακας της θέσης, ώστε
 να λαμβάνεται υπόψη η υπηρεσία που είχε πριν την παραίτησή
 του”.

25 Το ποσό που προσδιορίστηκε (£4,396) δεν αντιστοιχούσε σε κά-
 ποια από τις καθορισμένες βαθμίδες της κλίμακας Α12 και ορί-
 στηκε ως ο μισθός του από 1 Νοεμβρίου 1993 μέχρι 31 Αυγούστου
 1994, “εκτός βαθμίδας της κλ. Α12”. Πάνω στην πιο πάνω βάση θα
 30 έφθανε στη βαθμίδα 3 της κλίμακας Α12 τη 1η Σεπτεμβρίου 1994
 και γι’ αυτό ορίστηκε αυτή η ημερομηνία ως η ημερομηνία μελλο-
 ντικών προσαυξήσεων του.

35 Ο αιτητής ζήτησε τέσσερις θεραπείες. Δεν θα τις μεταφέρω εδώ
 γιατί, όπως ορθά συμφώνησαν και οι δυο πλευρές κατά τις διευ-
 κρινίσεις, οι τρεις από αυτές κατευθύνονται προς το μόνο θέμα
 που ρυθμίστηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή τη βαθ-
 40 μίδα της κλίμακας στην οποία τοποθετήθηκε ο αιτητής. Ενώ η άλ-
 λη, αχρείαστα προσβάλλει τον καθορισμό της 1ης Σεπτεμβρίου ως
 της ημερομηνίας των μελλοντικών προσαυξήσεων του αιτητή. Αυ-
 τό το αίτημα αποσύρθηκε επειδή ο καθορισμός της ημερομηνίας,
 όπως εισηγήθηκαν και οι καθ’ ων η αίτηση, είναι άρρηκτα συνδε-
 δεμένος προς το υπόλοιπο της απόφασης που συνιστά και το ου-
 σιαστικό περιεχόμενό της. Ήταν η συνέπεια της και θα παραμείνει

ή θα συμπαρασυρθεί ανάλογα με το αν εκείνο είναι έγκυρο ή άκυρο.

Οι δυο πλευρές ανέπτυξαν στην αγόρευσή τους επιχειρήματα αναφορικά με το γεγονός της κλήσης του αιτητή για ανάληψη καθηκόντων μερικώς μήνες μετά την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου για ανάκληση του τερματισμού των υπηρεσιών του. Συμφώνησαν τελικά, ορθά κατά τη γνώμη μου, πως αυτό το ζήτημα δεν μπορεί να συνδεθεί προς την απόφαση που λήφθηκε. Δεν αναφέρεται η προσβαλλόμενη απόφαση στην ημερομηνία έναρξης της μισθοδοσίας ώστε να μπορεί να αναθεωρηθεί από τέτοια άποψη και, όπως δηλώθηκε, το ζήτημα αυτό δεν διαδραματίζει ρόλο ως προς το ύψος του μισθού που η κάθε πλευρά υποστηρίζει ότι θα έπρεπε να καταβληθεί στον αιτητή από της ανάληψης των καθηκόντων του.

Είναι η θέση του αιτητή πως από τη στιγμή που η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου τον επαναφέρει στη θέση του Συμβούλου Β θα έπρεπε να του καταβάλλεται ο μισθός αυτής της θέσης στο πλαίσιο της κλίμακας Α12, με βάση τα χρόνια υπηρεσίας του. Όπως ανέφερε στη χειρόγραφη επιστολή του ημερομηνίας 16 Δεκεμβρίου 1993, αδυνατούσε να κατανοήσει γιατί εφόσον βρισκόταν από το 1974 στην ανώτατη βαθμίδα της κλίμακας της θέσης, τοποθετήθηκε σε κατώτερη βαθμίδα. Το γεγονός ότι η θέση αναβαθμίστηκε ενόσω ίσχυε ο τερματισμός των υπηρεσιών του είναι άσχετο. Του καταβάλλεται μισθός χαμηλότερος από το μισθό των άλλων συναδέλφων του που υπηρετούν στην ίδια θέση με αυτόν και έχουν τα ίδια με αυτόν χρόνια υπηρεσίας. Επομένως, όπως εισηγείται, η απόφαση που λήφθηκε προσβάλλει το δικαίωμα "ίσης απόλαυσης των ωφελημάτων της εργασίας του αιτητή" κατά παράβαση του άρθρου 14 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που κυρώθηκε με το Ν. 39/62, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της. Επίσης επιφέρει δυσμενή μεταχείριση του και συνιστά παράβαση της αρχής της ισότητας που κατοχυρώνουν τα άρθρα 6 και 28 του Συντάγματος. Επισημαίνει πως και οι καθ' ων η αίτηση αναφέρθηκαν στα χρόνια υπηρεσίας του πριν το τερματισμό των υπηρεσιών του και υποστήριξε ότι το κριτήριο του μισθού που του παραχωρείτο τότε είναι αυθαίρετο και λανθασμένο. Σημειώνει συναφώς πως ο μισθός του των £4396 της 31 Ιανουαρίου 1980 "δεν αντιστοιχεί ή ισοδυναμεί ή είναι ο ίδιος με το μισθό των £4396 της 1 Νοεμβρίου 1993". Αλλά είναι ορθό να παρατηρηθεί εξ αρχής πως αυτή η αντιστοίχιση δεν λαμβάνει υπόψη πως αυτό το ποσό ήταν ο βασικός μισθός και πως η μείωση της αξίας του χρήματος αντιμετωπίζεται με την τιμαριθμική αύξηση.

Οι καθ' ων η αίτηση υποστήριξαν ως νομικά αναπόφευκτο το συλλογισμό που οδήγησε στην προσβαλλόμενη απόφαση, όπως τον έχω παραθέσει. Εισηγήθηκαν πως το Άρθρο 6 του Συντάγματος και το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης είναι ανεφάρμοστα στην περίπτωση και πως αφού η πολιτική που υιοθετήθηκε εφαρμόζεται σε όλες της παρόμοιες περιπτώσεις, δεν μπορεί να τίθεται ζήτημα άνισης μεταχείρισης. Παρέπεμψαν στην αιτιολογία που δόθηκε ως προς το ότι παραχώρηση ψηλότερης μισθοδοσίας από εκείνη του 1980 θα ισοδυναμούσε με παροχή πρόσθετων προσαυξήσεων και υποστήριξαν πως εύλογα κρίθηκε ότι ο αιτητής βρισκόταν “σε παρόμοια περίπτωση με άτομο το οποίο επαναδιορίζεται σε θέση από την οποία παραιτήθηκε”.

Η επιχειρηματολογία του αιτητή είναι λογικοφανής αλλά τελικά δεν είναι βάσιμη. Παραγωγωρίζει ένα παράγοντα, κρίσιμης νομίζω σημασίας. Θέτει στην ίδια μοίρα με τον ίδιο, συναδέλφους του που βρίσκονται τώρα στην κορυφή της κλίμακας Α12 χωρίς να συνυπολογίζει πως αυτοί ανήλθαν σε αυτή λόγω της υπηρεσίας τους καθ' ον χρόνο ίσχυε η κλίμακα Α12. Σε καμιά περίπτωση υπάλληλος που βρίσκεται στην κορυφή ορισμένης κλίμακας δεν τοποθετείται στην κορυφή της νέας ψηλότερης κλίμακας ως αποτέλεσμα της με αυτό τον τρόπο αναβάθμισης της θέσης. Αυτή η αναβάθμιση της θέσης δεν σημαίνει αφ' εαυτής και αυτόματη αύξηση, τόσο σημαντική μάλιστα, στο μισθό του υπαλλήλου. Απλώς διευρύνει τις μισθοδοτικές προοπτικές με την παροχή περιθωρίου για αυξημένες προσαυξήσεις μέχρι την άνοδο στην κορυφή της νέας κλίμακας. Η οποία επέρχεται διά της υπηρεσίας, χρόνο με το χρόνο και όχι διά μιας.

Αποδοχή της άποψης του αιτητή θα σήμαινε μεταχείρισή του σαφώς ευνοϊκότερη από εκείνη της οποίας έτυχαν οι συνάδελφοί του όταν εισήλθαν στη νέα κλίμακα και είναι σημαντικό να παρεμβληθεί εδώ πως, ακριβώς, σύμφωνα με την αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης, ο χειρισμός που έγινε στην περίπτωση του είναι ο ίδιος που “γίνεται κάθε φορά που αναπροσαρμόζεται η μισθοδοσία του υπαλλήλου από μια κλίμακα σε άλλη”. Αν βρισκόταν στην υπηρεσία κατά το χρόνο των αναβαθμίσεων της θέσης θα ετοποθετείτο, όπως και όλοι οι άλλοι συνάδελφοί του, στη βαθμίδα της νέας κλίμακας στην οποία θα αντιστοιχούσε ο μισθός που του παραχωρείτο τότε και θα εκαρπούτο τις ετήσιες προσαυξήσεις που καθιερώθηκαν, από εκεί και πέρα. Στην πραγματικότητα, υπό το φως των ιδιαιτεροτήτων της περίπτωσης, με το αίτημά του ο αιτητής πράγματι επιδίωξε την εξασφάλιση προσαυξήσεων στις οποίες όμως θα εδικαιούτο αν τις κέρδιζε με σύγχρονη υπη-

ρεσία όπως και οι συνάδελφοί του. Με δοσμένο τον τερματισμό των υπηρεσιών του το 1980 και το γεγονός ότι η ανάκλησή του ορίστηκε να ισχύει για το μέλλον, αυτές οι προσαυξήσεις θα ήταν πράγματι πρόσθετες και εύλογα κρίθηκε πως δεν έπρεπε να παραχωρηθούν.

5

Τελικά, ενώ είναι γενικά ορθό πως η βαθμίδα κλίμακας στην οποία βρίσκεται υπάλληλος συναρτάται προς τα χρόνια υπηρεσίας του, στην προκειμένη περίπτωση τα κρίσιμα χρόνια υπηρεσίας ως προς τις προσαυξήσεις της νέας κλίμακας και την δι' αυτών ανύψωση στην κορυφή της, δεν είναι τα προηγηθέντα του τερματισμού των υπηρεσιών του αλλά τα επόμενα της αναβάθμισης της θέσης. Η υπηρεσία του πριν τον τερματισμό των υπηρεσιών του απέδωσε τις προσαυξήσεις της κλίμακας που ίσχυε τότε και είναι με αυτή την έννοια που πρέπει να διαβαστεί η αναφορά των καθ' ων η αίτηση πως η πολιτική που εφαρμόστηκε αποβλέπει στην τοποθέτηση "σε τέτοιο σημείο της κλίμακας θέσης, ώστε να λαμβάνεται υπόψη η υπηρεσία που είχε πριν την παραίτησή του". Έτσι ώστε να μη διαγραφεί, λόγω του τερματισμού των υπηρεσιών του, η υπηρεσία του πριν από αυτόν και όσα εκείνη απέδωσε. Στο πλαίσιο των δεδομένων και ενόψει του ζητήματος που είχε προκύψει, η υιοθέτηση της πολιτικής που εφαρμόζεται στην περίπτωση υπαλλήλων που παραιτούνται, ήταν εύλογα επιτρεπτή. Όχι βέβαια γιατί είναι όμοιες οι συνθήκες κάτω από τις οποίες απομακρύνθηκαν για κάποιο διάστημα από την υπηρεσία αλλά γιατί και στις δυο περιπτώσεις, τίθεται ζήτημα "αναβίωσης" των χρόνων υπηρεσίας τους πριν από τη νόμιμη απομάκρυνσή τους από την υπηρεσία, όπως και της σημασίας του χρόνου που διέρρευσε από αυτήν μέχρι την επάνοδό τους, σε συσχετισμό προς τις εξελίξεις που μεσολάβησαν.

10

15

20

25

30

Δεν έχει στοιχειοθετηθεί λόγος ακυρότητας και η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα. Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή για να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

35

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.